

REGEL SEXTIOTRE

Av P. G. Wodehouse

Originallet publicerades i Novel Magazine mars 1915.

LYSSNA! Vad är det där?

”Kvivitt, kvivitt, kvivitt.”

Och nu:

”Kuurr, kuurr, kuurr.”

Det är trasten som kallar på sin maka och duvan som gör sammalunda. För nu är Våren här – Våren som får blodet att rusa i ådrorna, Våren som släpper lös blommorna att måla den leende marken, Våren som får mänskligheten att begå fler sorters dårskaper på en enda dag än vad den ens skulle kunna överväga under hela hösten och vintern.

Byrån för Metodisk Förlovningsbrytning har som mål, vilket framgår av namnet, att med en speciell metod ordna så att förlovningar bryts mellan sådana unga par som trots att de inte passar ihop på minsta vis, ändå tänker sig att gå genom livet tillsammans, enbart för att de har en gemensam uppfattning om hur man dansar tango eller för att deras omdömesförmåga, eller vad den nu ska kallas, tillfälligt förmörkats av romantiska idéer och lite månsken.

Innan B.M.F. fanns var det en primitiv och oftast misslyckad process att försöka få en förlovningsbruten. Amatörer hade fria händer. Föräldrar rasade eller grät beroende på kön, äldre släktingar gjorde sitt bästa med tomma fraser. I de flesta fall hade de unga rymt inom en vecka.

Sedan kom B.M.F. med dess kår av manliga och kvinnliga anställda. Oavsett kön, använde alla anställda samma metod. Medhjälparen ingrep i situationen genom att uppträda som rival och de anställda hade alla sådan tjuvsningsförmåga att misslyckanden var i stort sett okända. B.M.F. kunde lirka loss vem som helst från vem som helst. Under dess medarbetares magnetiska inflytande lämnade balettflickor blivande lorder och det var en officiell hemlighet att en prominent muselman avstod från att störta sig in i sitt sjuttioåttonde äktenskap på grund av byråns insatser.

Affärerna var alltid livliga för B.M.F. under våren. Den vänlige gamle Mr. Smith, dess grundare och ägare, hade fullt upp från morgon till kväll med att öppna brev, läsa telegram,

svara på telefonsamtal, intervju besökare och skicka ut sina medarbetare till deras barmhärtighetsgärningar i alla landets hörn.

Ingenting i Mr. Smiths utseende antydde att han var Englands ledande ande och välgörare. Ändå var det i hans hjärna som idén kläckts till detta det ädlaste projekt som någonsin hjälpt en lidande värld.

De sant stora själarna är ofta tillbakadragna, och jag har inte funnit mycket om denne märklige mans tidigare liv. Det är emellertid klarlagt att han under många år var anställd hos en känd skilsmäsoadvokat. Man kan lätt föreställa sig att det var kavalkaden av omaka makar vilka passerade genom hans arbetsgivares tempel, alla krävande sin frihet, som sådde det första fröet till hans underbara metod. Man kan se framför sig hur unge Smith, alltmer slokande i anden inför denna ström av temperament som inte passade ihop, säger till sig själv: "Det är sorgligt att inte dessa katastrofala äktenskap kvävdes redan i sin linda, så att det värsta kunde ha undvikits." Från denna tanke till grundandet av B.M.F. var steget inte stort.

Denne storslagne och gode man satt och rökte en cigarr på sitt bekväma kontorsrum på Oxford Street när den noble kontorspojken Cyril kom in med ett brev. En tankfull rynka kröp ut över Mr. Smiths panna allt eftersom han läste det.

"Ring upp Mr. Jones", sade han, "och be honom komma hit genast."

Omkring tjugo minuter senare öppnades dörren och en ung man steg in.

Spencer Jones var stjärnan bland B.M.F.s medarbetare. Naturen hade danat honom för just detta yrke. Hans smärta, behagfulla uppenbarelse, hans eleganta profil – dessa var bara några av de egenskaper som vid tjugosju års ålder gjorde honom till Mr. Smiths mest uppskattade medarbetare.

"Kom in Jones, min gosse!" sade Mr. Smith. "Ta en cigarr och slå dig ner. Jag har ett uppdrag för dig!"

Spencer Jones valde ut en cigarr och bet av änden med obeskrivlig elegans. En vanlig ung man attackerar en cigarr ungefär som om den vore ett ben och han själv en utsvulten hund. Jones var annorlunda. Han förlänade handlingen en nästan romantisk stämning. I allt han gjorde fanns det en subtil – vad-ska-man-kalla-det – en odefinierbar *je-ne-sais-quoi* !

"Ett S.O.S." sade Mr. Smith. "Läs det!"

Brevhuvudet visade att det kom från "Gästhemmet Sjövik, Lesser Burple, Salop" och det var undertecknat "Clarence Tremayne". Det hade följande lydelse:

"Min bästa herre!

Så snart ni läst detta var vänlig att skicka er allra bästa medarbetare för att befria mig. Er byrå rekommenderades av min vän Rollo Wackerbath, som sade att ni aldrig misslyckas. För Guds skull, svik mig inte, för mitt liv och min lycka står på spel. Sänd er bästa man oavsett kostnader.

P.S. – Ta tjugo över två-tåget från Paddington till Bridgenorth. En vagn möter där.

P.P.S. – Skicka för Guds skull en verkligt skicklig man. Jag är själv en man med ovanligt stark dragningskraft och ankomsten av en svag rival skulle bara påskynda det värsta.

P.P.S.S. – Jag betalar dubbelt arvode för rätt man.”

Jones räckte tillbaka brevet till sin arbetsgivare.

”Ett allvarligt fall!” sade han.

”Så allvarligt Jones, att jag måste be er att ge er av till gästhemmet Sjövik omedelbart. Brevet kommer från en desperat man.”

”En sak förvånar mig, Mr. Smith. Om nu denne Mr. Tremayne är så skräckslagen, varför flyr han då inte från platsen?”

”Det kan finnas många orsaker. En som ligger nära till hands är att han vistas på gästhemmet som konvalescent efter någon sjukdom. Detta skulle också förklara det förhållandet att han inte har kraft att motstå känslomässiga impulser. Sådana fall är inte ovanliga denna tid på året. När jag var i er ålder så friade jag en gång till en flicka som jag i själva verket avskydde, bara för att jag var slutkörd och för att träden var så vackra ute i parken. Som väl var avspisade hon mig. Från minnen till affärer. Ni kommer att erhålla alla fakta från Mr. Tremayne själv. Kan ni bli klar att ta tjugo över två-tåget?”

”Utan vidare!”

”Adjö då Jones och lycka till. Och, ” tillade han med ett leende, ”jag hoppas att du klarar av uppgiften utan att behöva ta till Regel Sextiotre.”

I den lilla broschyr med rött omslag betitlad ”Regler För Medarbetare” som Mr. Smith försåg varje anställd med då han eller hon började på B.M.F. var Regel Sextiotre tryckt med stora bokstäver. Den handlade om räddning från att drunkna.

Under hela sitt liv hade Mr. Smith varit en outtröttlig läsare av Englands litteratur och dessa studier hade övertygat honom om att ingenting så snabbt och säkert etablerade ömma känslor mellan en man och en kvinna som att han räddade henne från att drunkna. Under drygt fyrtio års läsning hade han aldrig stött på ett enda fall där mannen inte blev förälskad i den kvinna som han räddat på detta sätt och inte heller en enda kvinna som inte blev förälskad i mannen som räddat henne. Det var uppenbart att det fanns en naturlag som styrde detta.

Det var en självklarhet inom B.M.F. att inget uppdrag skulle betraktas som hopplöst förrän Regel Sextiotre hade misslyckats. Regeln var den sista möjligheten.

Det isolerade läget av den plats dit han var på väg hade fått Spencer att tro att han skulle vara den ende passageraren i den fallfärdiga vagn som väntade vid Bridgenorth. Han hade meddelat sin ankomst med ett telegram från Paddington.

Till sin förvåning fann han att han skulle få resällskap. När han kom fram till vagnen steg en flicka fram ur dess skugga, strålade mot honom och sade:

”Mr. Jones? Jag hoppas att det inte är till besvär om jag delar vagnen med er? Ni förstår det är den enda vagn som finns och jag hade ärenden i Bridgenorth så jag kom hit med den. Jag vill inte gärna promenera tillbaka, så får jag åka med?”

Åratal av professionellt brytande hade gett Spencer Jones en nästan orubblig jämvikt, men för ett ögonblick stod han mållös. Oregerliga känslor skuttade omkring inuti honom som en flock lammungar. Han kände hur blodet rusade som galet genom ådrorna. Solens sken blev ljusare och fågelsången ljöd som en million kriter på himmelska griffeltavlor.

Han stirrade stumt på flickan lik ett får som med tomma, uppspärade ögon tuggar gräs. Hon var en underbart söt flicka. Hennes ansikte var en så oemotståndlig bildskön syn att det faktiskt var ojust av henne att gå omkring under våren obeslöjad. Att se henne var att älska henne. En man med hyfsad syn som såg henne en majmorgon som denna, när solen lyste, fåglarna sjöng och brisen var fylld av vildblommornas dofter, hade inte större chans än en hjälplös flaska öl på den årliga personalutflykten på en Music-hallteater i London.

Jones återvann sin röst.

”Jag skulle bli förtjust!”

”Det är mycket vänligt av er.”

En plötslig tanke slog Jones. Det kunde inte finnas många flickor på en plats som gästhemmet Sjövik, miltals från allting. Kunde detta vara den flicka som han skulle lirka loss Clarence Tremayne ifrån? Om det var på det sättet så kunde historien inte uppvisa ett mer lysande exempel på att förena arbete med nöje.

”Bor ni på möjligen på gästhemmet Sjövik?” frågade han.

”Ja. Förresten heter jag Mary Shields.”

”Då känner ni Mr. Tremayne?”

”Oh ja! Känner ni honom?” Den entusiastiska klangen i hennes röst bekräftade Jones misstanke.

”Ganska väl.”

”Han är en raring!”

Spencer Jones påbörjade brytningen.

”Jaa”, sade han, ”det är nog egentligen ingenting ont i Clarence.”

Hon tittade förvånad på honom.

”Vad menar ni med det? Ingenting ont?”

”Jo, det är nog enbart tanklöshet.”

”Tanklöshet?”

”Och fåfänga förstås, samt en viss avsaknad av inlevelseförmåga och känslighet, en medfödd brist. Och hans svaghet att – om jag så får uttrycka det – inte leva upp till att vara gentleman.”

”Jag förstår inte!”

"Jag syftar på hans vana att uppvakta varje flicka han möter. Jag är säker på att när han tänker efter", sade Jones tankfullt, "så är han lika ledsen som andra över den olycka han orsakar."

"Olycka!"

"Miss Shields", sade Jones med låg, allvarlig röst, "detta är inte enkelt för en man att säga om en gammal collegekamrat, men när det gäller kvinnor så förstår Clarence Tremayne helt enkelt inte betydelsen av ordet heder."

Hon gav till ett häpet utrop.

"Detta", sade Jones för sig själv, "borde hindra Clarence ett tag." Och under resten av åkturen styrde han in samtalet i trevligare banor.

Den bedövande styrkan av den första chocken, som han fått när han såg in i hennes ögon och förstod att han drabbats av kärleken, hade passerat och han kunde åter vara sitt vanliga, belevade jag. Med sin sonora röst, som tidigare varit till sådan nytta för B.M.F.s kassakista, samtalade han med flickan. Han talade om solen, fåglarna och brisen. Han citerade Keats, Shelley, Tennyson och Ella Wheeler Wilcox. Hans sätt var något förhastat nästan på väg att bli ömsint när den gamla hästen stannade. När han såg upp insåg han att de var framme vid destinationen.

En ung man som trots dagens ljuvliga värme var klädd i en vinterrock kom ut ur huset och gick fram mot dem. Spenser rusade honom till mötes.

"Clarence gamle vän!" ropade han med en chansning.

Den andre lyfte ögonbrynen ogillande.

"Ursäkta?"

"Det är OK", förklarade Spencer Jones skyndsamt. "Jag är Jones från B.M.F. Mr. Smith sände mig som svar på ert brev. Jag berättade för henne att vi är kamrater från college."

"Berättade för vem?"

"Miss Shields. Hon är väl flickan ni vill komma loss ifrån?"

"Inte alls! Jag känner knappt Miss Shields. Hon kom hit först igår. Men om ni är från B.M.F. så följ med mig in. Jag vill tala med er."

De gick tillsammans in i huset och några minuter senare höllde Clarence Tremayne sitt elände i sin rivals medlidande öron.

"Damen", sade Clarence, "som orsakar mitt behov av era professionella tjänster är Miss Heriot. Jag ska lägga fram alla fakta så noga jag kan. För några år sedan var Miss Heriot och jag förlovade. Förlovningen bröts i ömsesidigt samförstånd när vi båda insåg att våra temperament var hopplöst motstridiga. Jag har inte sett henne igen förrän för två veckor sedan, när min doktor sände mig till denna mörksens plats för att hämta krafterna efter en influensaattack. Föreställ er min skräck och förfäran när jag kom hit och fann Miss Heriot här! Hon, visade det sig, hade också haft influensa och hennes doktor hade rekommenderat denna plats för återhämtning."

Hans redan gulbleka ansikte bleknade ytterligare när han mindes detta ögonblick. Sedan bemästrade han sina känslor och fortsatte:

”Jag behöver knappast berätta för en person med ert yrke Mr. Jones, att en man som under våren hämtar sig efter en influensaattack inte har full kontroll över sina känslor. Allt eftersom dagarna gick började närheten till henne och styrkan i den gamla gemenskapen sina dödliga angrepp. Vädret var perfekt. Gräset var så grönt, brisen så mjuk, äppelblommen så vit och vårens magi så överväldigande att allt motstånd var omöjligt i mitt försvagade tillstånd. Gradvis gav jag, trots förnuftets alla invändningar, efter för en gräslig sentimentalitet vilket bara kunde sluta på ett sätt. Det var då jag kom ihåg er byrå. Mr. Jones, mitt liv och min lycka vilar i era händer. Om jag gifter mig med denna kvinna blir resten av mitt liv en ren tortyr. Ni måste rädda mig!”

”Jag ska göra mitt bästa”, sade Jones med viss rörelse. ”Får jag fråga om ni har ett foto av Miss Heriot?”

”Jag bär det närmast hjärtat.”

Han fiskade i kostymens skrymslen, lik en pärlfiskare som dyker efter musslor och kom upp med en bild på en flicka.

Jones studerade den under tystnad. Han började inse svårighetsgraden i sitt uppdrag. Hans yrke hade gett honom vana att studera fysionomier och han sade till sig själv att i detta fall skulle han inte få någon lätt uppgift.

Det var inte oskönt detta ansikte. På det hela taget kunde man nog kalla det vackert. Det som slog Jones var dess skrämmande beslutsamhet. Ögonen var kalla och befallande, munnen ett smalt streck, hakan fyrkantig och bestämd. Nej, detta skulle inte bli ett enkelt fall. Om denna flicka ville ha Clarence Tremayne skulle det krävas all den beprövade skickligheten hos den främste från B.M.F. för att få henne att ändra sig.

Han reste sig, allvarlig och beslutsam.

”Jag ska göra mitt allra bästa Mr. Tremayne”, sade han. ”Mer kan jag inte lova.”

Miss Heriot livslevande motsvarade med råge vad fotot antytt. Fem minuters konversation med henne vid middagsbordet den kvällen övertygade Jones om att alla hans farhågor var befogade. Om det fanns någon skillnad, så var den att hennes beslutsamhet var ännu större än han hade väntat sig och att hennes sätt var ännu mer kyligt motbjudande. Han prövade med Keats, Shelley, Tennyson och Ella Wheeler Wilcox och hon mjuknade inte det minsta. Han talade om solen, fåglarna, blommorna och brisen men hon verkade inte ha minsta intresse av dem.

En svagare man hade kanske dragit sig tillbaka från kampen där och då. Spencer Jones var emellertid av hårdare virke. Bistert bet han sig fast i den uppgift som var hans, och allt eftersom dagarna gick verkade det som om han gjorde framsteg – små, det är sant, men ändå framsteg. Ett par gånger under aftonmålet i slutet på första veckan lät Miss Heriot bli att säga emot honom. En gång när han räckte henne pepparkaret tackade hon honom i en ton som antydde att hon anade att han kanske försökte vara vänlig. Tidigare hade hennes sätt visat

att även om hon tog emot det han skickade henne, så ogillade hon detta som om hennes kvinnliga renhet befläckats.

Detta var småsaker, men de markerade ändå framsteg och rent professionellt skulle han ha varit nöjd. Men för första gången i sin karriär var han inte helt fokuserad på uppgiften. När han exempelvis skickade pepparkaret till Miss Heriot fick han en galen impuls att istället skicka det till Miss Shields och ropa: "Tag emot detta Mary, och tillsamman med det också mitt hjärta. Du är den jag älskar!" Men plikten höll honom alltid tillbaka.

Aldrig under hela sin professionella karriär hade Spencer Jones befunnit sig i en så plågsam situation. Plikten mot arbetsgivaren tvingade honom att outtröttligt uppvakta Miss Heriot och detta gjorde det nödvändigt att nästan helt ignorera den flicka som, det visste han nu, han älskade så som ingen någonsin älskat förr.

Han kunde märka att det första intrycket som han gjort på henne hade förbleknat. Hur kunde det vara annorlunda? Tveklöst, tänkte han bittert medan han trugade på Miss Heriot lite bröd eller försökte locka fram ett leende från henne genom att erbjuda kokt potatis, så ansåg Mary honom vara den nyckfulla fjäril som han under deras gemensamma färd hade anklagat Clarence för att vara. Hennes sätt mot honom blev allt mer kylslaget för var dag. Han kunde läsa hennes tankar. Hon föraktade honom.

Clarence tycktes vara den man som attraherade henne. Detta var det hemskaste. Mot honom var hon idel leenden och älskvärdhet. Hon sökte hans sällskap. Att stöta på dessa två i något skuggigt hörn av fruktträdgården eller att se dem tillsammans i en roddbåt på sjön var ren tortyr för Spencer Jones och detta hände flera gånger dagligen.

Han bestämde sig för att det måste bli slut på detta sakernas omöjliga tillstånd. Snara åtgärder måste vidtas, annars kunde han inte svara för konsekvenserna. Finkänslighet måste överges och hans uppdrag avklaras med ena eller andra slutresultatet, genom omedelbar tillämpning av Regel Sextiotre.

Sjön vid vars strand gästhemmet låg, var en av dessa sjöar som Naturen på sitt välgörande sätt ordnat för sommargästernas bruk. Det var en av dessa sjöar som fick betraktaren att omedvetet hålla utkik efter kärlekssprånget, romantiska grottor och ett hotell "med alla bekvämligheter och glatt, förfinat sällskap".

Det var inga svårigheter att förmå Miss Heriot att följa med honom ut. Vanligen tog hon med honom ut fast han egentligen inte ville det. Den avkoppling som hon fördrog framför alla andra, var att sitta i en båt medan han rodde och filosofera över Feministiska Rörelsens framtid, ett ämne som låg henne varmt om hjärtat.

Denna eftermiddag syntes därför bland prickarna ute på sjöns lugna yta inte bara små öar och sjöfåglar utan också en ganska ranglig roddbåt. På toften satt Spencer Jones och rodde, i aktern satt Miss Amelie Heriot och filosoferade tyst över Feministiska Rörelsens framtid.

Spencer Jones var illa till mods. Han avskydde det som komma skulle. Han tittade ner i det kalla vattnet som snart skulle motta hans rysande gestalt och förbannade de generationer

av författare som genom upprepningens kraft hade etablerat den tradition som låg till grund för Regel Sextiotre.

Han gjorde ett sista försök att undvika ödet. Kanske kunde Miss Heriot en sådan dag som denna och i dessa omgivningar till sist vara mottaglig för poesins uppmjukande inflytande. Han hostade.

*"På vikens glittrande silverspegel,
En svan spänner upp sina snövita segel,
Och där han bärs av vinden fram,
Han rider stolt på vågens kam."*

Miss Heriot koncentrerade sig tyst på Feministiska Rörelsens framtid.

Han försökte en gång till. "Miss Heriot!

*Morgonen ler, av västanfläkten vi svalkas.
På den himmelsblå fjärden där går,
Ett gyllene skepp som stolt nalkas.
Ungdom i stäven och Nöjet vid rodret står.*

Nog påminns man oemotståndligt om dessa rader av Gray?"

"Nej, det gör man inte."

En svag suck undslapp Spencer Jones.

"Låt mig rätta till de där kuddarna åt er", sade han matt.

Vattnet var till och med kallare än han hade fruktat och smakade groda. Vid återkomsten till ytan spottade han ut så mycket av det han kunde medan han såg sig omkring efter sitt sällskap. Han fann henne bredvid sig. Den uppochnervända båten guppade sakta i vågsvallet.

Miss Heriot strök vatten ur ögonen.

"Idiot!" skrek hon. "Dåre! Dumskalle!"

Jones trampade vatten tiggande. Det stod det ingenting i Regel Sextiotre som förberett honom på denna utveckling. Det var ytterst pinsamt. Hon stirrade på honom med ohöjlt ogillande. Man kan inte rädda en kvinna som stirrar på en med ohöjlt ogillande.

Dansgolvet etikett dök upp i hans hjärna.

"Får jag lov att - eh - rädda er?" frågade han artigt.

"Det får ni inte. Jag är helt kapabel att klara mig själv. Jag har vunnit flera stora simtävlingar!"

Detta var ännu en komplikation. Regel Sextiotre var baserad på teorin att inga kvinnor kunde simma. Det fanns inget mer att säga. Jones sam omkring i små tankfulla cirklar.

Då hörde han vid sin armbåge en röst som ropade: "Amelie, var modig. Jag är här!" och Clarence Tremayne sköt förbi honom med kraftfullt indiansim.

Jones tittade förvånad efter honom. Varifrån han hade kommit var mer än han kunde begripa. Ett ögonblick tidigare hade sjön varit absolut Clarencefri, men nu fanns han mitt i den.

Miss Heriot hade på sitt självsäkra sätt inte tagit minsta notis om nykomlingen. Med skicklig crawl hade hon gett sig iväg mot stranden. Jones iakttog de två och förutsåg ett jämnt lopp. Ena ögonblicket tog den ena in på den andra, nästa ögonblick tvärtom. Vem som helst kunde segra.

Vattnet var så obehagligt kallt att hans sportintresse snabbt avkyldes. Nyfikenheten på loppet dalade och han skulle just simma mot stranden när han hejdades av ett bubblande rop på "Hjälp!"

Mysteriet med Clarence plötsliga uppdykande fick sin lösning. Strax bakom udden på en liten ö guppade ännu en uppochnervänd båt och intill den såg han Mary Shields huvud och axlar.

Han skyndade i hennes riktning och med en stark hand stödde han henne medan hon hämtade andan.

"Ta det lugnt", sade han.

Hon höll sig flämtande fast i honom.

"Det går bra nu. Så hemskt vattnet smakar!"

"Fruktansvärt! När man betänker att detta är vad många människor frivilligt dricker så förtvivlar man över mänskligheten."

Medan han pratade var det någonting som stötte mot hans haka. Han såg ned. Det var en liten röd bok. På något sätt verkade boken bekant. Han grep den med sin fria hand. I små guldbokstäver på omslaget kunde han läsa orden "Regler För Medarbetare, av Paul Smith."

Flickan fick syn på den och ropade till.

"Tack så mycket!" sade hon. "Det är min bok. Jag måste ha tappat den när båten kantrade. Den är inte viktig. Bara ... en bok."

Fjällen hade fallit från Spencers ögon. Han såg allting klart.

"Men, är ni...? Är det därför? Mary, är ni en av oss? Är ni också anställd av B.M.F.?"

"Också? Är ni det?"

"Jag har varit anställd där i årtal. Jag skickades hit för att befria Clarence Tremayne. Han skickade ett S.O.S."

"Så det var därför er båt kantrade! Ja, jag är också en medarbetare. Miss Heriot ringde ett ilsamtal och de gav mig uppdraget."

"Så det var därför *er* båt kantrade! Clarence skulle ha räddat er?"

"Ja, men det svinet simmade omedelbart sin väg utan en blick åt mitt håll."

"Vilken knöl! Nåja, efter detta kommer hon säkert att gifta sig med honom. Och det är rätt åt honom. Mary - - "

"Ni ska inte kalla mig Mary!"

"Jo, jag vill och ska kalla dig Mary. Jag älskade dig första gången jag såg dig. Jag älskar dig nu. Jag ska aldrig älska någon annan. Om du säger nej till mig så är jag en bruten man och blir troligen eremit. Jag dyrkar marken du går på – eller, den du snart kommer att gå på. Alla dessa dagar då du ägnat dina omsorger åt den där åsnan Tremayne har varit tortyr för mig. Mary, snälla, svara mig."

"Ja Spencer, om du bara håller mitt huvud stadigt över ytan. Jag har också hela tiden älskat dig och det fanns stunder när du blickade in i Miss Heriots ögon då jag höll på att bli hysterisk."

"Min älskling! Det var rent yrkesmässigt."

"Jag vet, jag vet! Och det var mitt flörtande med Clarence också. Det är ett hårt liv vi lever, käraste."

"Min ängel, du har gjort din sista brytning. Jag har sparat pengar. Jag är rik. Vi säger upp oss genast. Aldrig mer ska du utsättas för skräcken i Regel Sextiotre."

"Jag har alltid avskytt Regel Sextiotre. Du förstår, jag kan inte simma och detta gör regeln bekymmersam."

"Och Clarence övergav dig utan så mycket som en nick! Jag gillar inte att känna förtrytelse i denna min stund av lycka, men när vi kommer iland ska jag absolut klippa till Clarence med en tegelsten. Lägga din hand på min axel så ger vi oss av."

När de vandrade hemåt i skymningen, anade de två gestalter framför sig.

"Där är Clarence!" muttrade Spencer Jones och skulle just störta framåt när Mary lade en mjuk hand på hans arm.

"Tyst! Lyssna!"

Ur mörkret framför dem kom ljudet av Miss Heriots röst, fylld av djupa känslor.

"Du kan inte ana hur glad jag är Clarence, för att vi fått detta lilla samtal."

"Och jag", sade Clarence, "känner mig tio år yngre."

"När jag kommer hem till Hampstead ska jag skriva en artikel om "Kallt vatten som Motmedel mot Våren". Den borde sättas i händerna på varenda flicka i England. Tills båten kantrade hade jag sett på dig med en värme som bara kan beskrivas som gråtmild. Jag skäms för att erkänna att jag hade ditt foto under kudden på nätterna. Dessutom kysste jag det då och då. Enbart på grund av vårens inflytande, närheten till varandra och bristande viljestyrka orsakad av influensaattacken så hade jag glidit in i ett sinnestillstånd där jag – jag rodnar när jag säger det – betraktade dig som min själsfrände."

"Jag också", mumlade Clarence.

"Och nu är allt detta över. Jag kan se dig i ögonen och säga att så vitt jag vet är du den mest motbjudande mannen i Storbritannien. Jag kan inte uttala mig om kontinenten eller om USA, för där har jag inte varit."

"Det har jag", sade Clarence, "och tro mig, fastän jag mött tusentals kvinnor i varje land på kartan, så har jag aldrig mött någon som är mig så ytterst fränstötande som du."

Hon suckade förnöjt.

"Dina ord är som musik! Och betänk att för bara några timmar sedan -"

"Låt bli!"

Det blev tyst.

"Clarence."

"Ja, Amelie?"

"Du vet de där konstiga kravlande insekterna som man kan hitta under stenar?"

"Ja då, Amelie."

"Den där känslan av krypande obehag som de inger mig är ingenting jämfört med mina känslor för dig."

"Jag förstår fullkomligt", sade han medlidsamt. "Det är likadant för mig. Bara för en stund sedan dyrkade jag dig. Du fick mig att älska dig, mot min vilja. Och nu ... På andra sidan havet i det solpinade Arizona finns det en varelse som kallas rabiesskunk. Den är varken vacker eller populär i sällskapslivet, men jag kan uppriktigt säga att jag föredrar den oändligt mycket framför dig."

Mary stack sin arm under Spencers.

"Allting har ordnat sig", mumlade hon mjukt. "Kom käraste Spencer!"

Hon lyfte ansiktet mot honom och de vandrade sakta bort i den doftande skymningen.

Översättning: Tomas Prekert 2014